

[Udenrigsministeren.]

jeg mig i fuld kontakt med alle i dette høje ting.

Men fra dansk side må vi også anlægge en realistisk vurdering af den øjeblikkelige situation. Vi må se i øjnene, at de kendsgerninger, som førte til indgåelsen af Atlantpagten og til vor deltagelse heri, stadig består, og at det ville være afgørende betænkeligt at svække det sammenhold, som Atlantpagten har været rammen for.

Vi må gøre os klart, at vi ikke letsindigt må forspilde de resultater, vi allerede har nået. Ofrene ville være bragt forgæves, hvis vi nu slog os til tåls med, at afspændingen allerede var indenfor rækkevidde. Netop fordi NATO ifølge hele sin karakter er en fredsbevarende faktor, er det dobbelt vigtigt i denne situation, hvor en afspænding måske kan tilvejebringes, at bevare det kollektive sammenhold, som er indhold i og mening med Atlantpagten.

Den tankegang, jeg her har givet udtryk for, var den, der prægede det ministermøde, som fandt sted i NATO lige før jul, og hvis vigtigste formål var at formulere NATOs opgave i den nuværende situation. Det er ikke nødvendigt, at jeg ved denne lejlighed giver en detaljeret redegørelse for, hvad der passerede på dette møde i Paris, eftersom offentligheden blev holdt fyldigt orienteret gennem pressen. Jeg vil dog gerne her gentage, hvad der blev fremhævet fra dansk side under mødet, at det vestlige forsvar ikke blot er baseret på militær, men også på økonomisk og social styrke. Det er nødvendigt, at vi indenfor NATO samarbejder også på dette område for at sikre en sund økonomisk og social struktur i vore lande.

Den umiddelbare opgave for ministermødet var at tage stilling til NATOs såkaldte årsoversigt og at fastlægge retningslinier for forsvarssamarbejdet fremover. Man har i denne forbindelse med et, det erkender jeg, egenartet udtryk talt meget i pressen om NATOs „new look“. Man skal nu ikke heraf lade sig forlede til, at tro, at NATO har skiftet mål eller midler. Atlantpagtens mål er nu som før fredens bevarelse, og midlerne er nu som før samarbejde om skabelsen af et effektivt forsvar. Der er et andet af de slagord, der kom frem omkring ministermødet i december, der bedre illustrerer NATOs nuværende situation. Det

er udtrykket „the long haul“ — det lange træk. NATOs opgave i dag er i første række at sikre, at den tilvejebragte styrke bevares og udbygges. Vi skal ikke tænke blot på kvantiteten, men også på kvaliteten af vort forsvar, og NATO ville forfejle sit mål, hvis man for at bevare freden tilvejebragte en veritabel krigstidsøkonomi.

Der er et andet af de spørgsmål, som kom frem på ministermødet i december, som jeg gerne vil omtale ved denne lejlighed. På grundlag af den rapport, som NATOs generalsekretær, Lord Ismay, forelagde, drøftede vi på mødet NATOs informationsvirksomhed og i denne forbindelse også de tanker, der har været fremme om et nærmere samarbejde mellem NATO og de enkelte landes parlamentarikere. Der er for mig og for regeringen ingen tvivl om, at Lord Ismay har ret i, at der endnu er meget at indhente i henseende til at skabe den fornødne forståelse for, hvad det egentlig er, NATO står for. Der er utvivlsomt et behov for at give befolkningerne i de enkelte Atlantlande klar og objektiv viden om, hvad formål og mening er med den pagt, som står i centrum for de vestlige landes samarbejds politik. Det bliver jo ikke muligt i vore demokratiske lande med fuld konsekvens at gennemføre den freds- og samarbejds politik, som NATO er udtryk for, uden en folkelig tilslutning, der baserer sig på virkelig forståelse.

Jeg føler mig overbevist om, at vi i Danmark er langt fremme på dette punkt, men vi kan nå længere endnu. Og de, der på een gang skal vejlede den offentlige mening og være offentlighedens fornemste talsmænd, parlamentarikerne, bør inddrages i NATO-arbejdet i højere grad, end tilfældet hidtil har været. Det norske storting tog i sommeren 1953 initiativet til, at man indenfor NATO fik en drøftelse af mulighederne for at skabe en højere grad af kontakt mellem NATO og de enkelte landes parlamentarikere. Dette norske initiativ, som blev støttet fra dansk side, har i første omgang ført til, at rådet i begyndelsen af december 1953 vedtog en resolution, der blandt andet går ud på, at parlamentarikergrupper fra de forskellige lande kan aflægge besøg ved NATOs hovedkvarterer — ved rådet og generalsekretariatet såvel som ved de militære hovedkvarterer — for at få lejlighed